

РЕШЕНИЕ

№ 5467

гр. София, 20.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 20.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

като разгледа дело номер **11916** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 39 от Закона за държавните помощи (ЗДП).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителния директор И. П. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № РД-05-19/12.03.2020 год., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, с който по отношение на жалбоподателя е установено подлежащо на възстановяване публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване, в размер на 12 672,97 лв., от които установен размер на задължението: 7 982 лв. и лихва в размер на 4 690,97 лв., издаден на основание чл.10 от ЗДП и чл.38, ал.1, във вр. ал.3 от ЗДП, чл.59, ал.1 и ал.2 от АПК и чл.162, ал.2, т.6 и 9, чл.165 и чл.166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

С жалбата, се твърди, че оспореният АУПДВ е неправилен и необоснован, поради което подлежи на отмяна. Развити са съображения, че оспорения акт е издаден в нарушение на изискванията за форма на административния акт, поради липсата в него на фактически и правни основания, довели до постановяването му. Твърди се, че АУПДВ е издаден и в противоречие с материалноправните норми, както и в противоречие с постановеното от ЕК С (2014) 6207 final от 05.09.2014г., тъй като стойността на прехвърлените от държавата гори не е по-висока от стойността на отстъпената в замяна земя, собственост на дружеството. Не е налице и предоставено икономическо предимство на жалбоподателя [фирма], което обстоятелство в жалбата се определя като задължителен елемент от правопораждащия състав на

понятието за държавна помощ, несъвместима с принципите на чл.107 пар.1 от ДФЕС, подлежаща на възстановяване. Развити са и доводи, че пазарната стойност на имотите – частна собственост, предмет на договора за замяна, е по-висока от пазарната стойност на заменените имоти частна държавна собственост с разлика от 60 531 лв. Поддържа се и, че мярката не нарушава или застрашава да наруши конкуренцията и може да засегне търговията между държавите – членки. Твърди се в жалбата, че в случая не се установяват основания за неприлагане на помощта de minimis, както и че дружеството не е предприятие, по смисъла на чл.107 пар.1 от ДФЕС. В заключение се поддържа, че вземането е погасено по давност, поради което АУПДВ подлежи на отмяна.

В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв.Н. Х. и адв.П., които поддържат жалбата. Оспорват начина, по който е извършено прилагането на описаната в решението на Европейската комисия методика за определяне на липсата или наличието на получена държавна помощ, формулират искане за допускане изслушването на експертиза, уважено от съда. В позиция по същество и в представени подробни писмени бележки, допълващи доводите в жалбата, пълномощниците на жалбоподателя молят за отмяна на оспорения акт. Претендират разноси за държавна такса и за възнаграждения на вещи лица по допуснатата експертиза.

Ответникът в производството – министъра на земеделието, горите и храните, се представлява от адв.Г. Х., която оспорва жалбата. Представя писмени доказателства, приети по делото. Поддържа, че оспорения АУПДВ е издаден от компетентен орган – министъра на земеделието, храните и горите, като администратор на държавна помощ в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, като с вече посоченото решение на ЕК е установена схема на помощ, отпусната на определени предприятия при сделките за замяна на горска земя, държавна собственост, срещу горска земя – частна собственост, извършени в периода януари 2007г. – януари 2009г. Развива съображения, че замяната със страна [фирма] съдържа всички характеристики на неправомерна държавна помощ, посочени в решението на ЕК. Поддържа, че жалбоподателят е предприятие по смисъла на съображение 126 на решението на ЕК, тъй като е субект, упражняващ стопанска дейност, независимо от начина му на финансиране и доколкото осъществява дейност по предлагане на стоки и услуги на определен пазар, каквато дейност [фирма] осъществява по занятие. Обосновава, че решението на ЕК е пряко приложимо и същото съдържа методиката на ЕК за определяне на държавна помощ, при което не е необходимо България, като държава – членка да изработи собствена методология. Коментира подробно нормативната рамка за определяне на пазарни цени на горски имоти, както и използваната експертна оценка от администратора на помощта, като същата определя като обективна и справедлива, поради което следва да се възприеме от съда. Поддържа и че наличието на несъвместима държавна помощ е обстоятелство, по което вече се е произнесла ЕК с решението си. Позовава се на Известие на ЕК (2019 С247/01) съгласно което държавата - членка следва да определи размера на помощта съобразно методиката, изложена в решението за събиране. В заключение сочи, че факта, че помощта е под прага „de minimis“ не дава основание помощта да бъде счетена за минимална, като моли и възражението за изтекла давност да бъде отхвърлено като незаконосъобразно. Претендира разноси по представен списък.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените от ответника с административната преписка, както и допълнително представени такива в

съдебното производство. Прието е и заключението на комплексна съдебно-оценителска и икономическа експертиза.

Въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства и тези приложения по приобщената административна преписка, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По отношение на Република България е постановено и влязло в сила Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 год., относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA. 26217 (2011/C) (ex 2011/NN - ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя (л.26-50), публично достъпно на сайта на Европейската комисия / https://ec.europa.eu/competition/state_aid/cases/241189/241189_1586611_527_2.pdf/.

Решението на ЕК, е постановено във връзка с констатирано нарушение на чл.108, § 3 от Договора за функциониране на Европейския Съюз /ДФЕС/, а именно-неизпълнение на задължението на Република България, като държава-членка да уведоми ЕК /неспазване на процедурата по нотификация/, във връзка с предоставянето на държавна помощ. От диспозитива на посоченото Решение на ЕК се установява, че със същото е констатирано несъвместимо с вътрешния пазар, по смисъла на чл.108, §3 от ДФЕС и в нарушение на чл.107 от ДФЕС, предоставяне от страна на Република България на фактическа възможност за осъществяването на определени двустранни сделки по замяна на земи горска територия, между държавата, като техен собственик и частноправни субекти, които не са идентифицирани, а е посочен общо период, в който са осъществени сделки, попадащи хипотетично в обхвата на предоставена неправомерна държавна помощ, а именно: от 01.01.2007 год. до 27.01.2009 година.

С Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 год. е постановено, както следва: „Член 1: Държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горска земя държавна собственост срещу горска земя частна собственост в периода 01.01.2007 год. - 27.01.2009 год., неправомерно приведена в действие от Република България в нарушение на член 108, параграф 3 от Договора, е несъвместима с вътрешния пазар; Член 2: Индивидуалната помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1, не представлява помощ, ако към момента на предоставянето ѝ е отговаряла на условията, предвидени в регламент, приет съгласно член 2 от Регламент (ЕО) №994/98 на Съвета, който е бил приложен към момента на предоставяне на помощта; Член 3: Индивидуалната помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1, която към момента на предоставянето е отговаряла на условията, предвидени в регламент, приет съгласно член 1 от Регламент (ЕО) №994/98 на Съвета, или на условията съгласно всяка друга одобрена схема за помощ, е съвместима с вътрешния пазар до максималния интензитет на помощ, приложим за този вид помощи; Член 4: 1/. Република България възстановява от бенефициерите несъвместимата помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1; 2/. Чрез дерогация от разпоредбите на параграф 1 по-горе, несъвместимата помощ може да бъде възстановена от бенефициерите чрез отмяна на сделките за замяна в случаите, когато не са извършени материални промени в засегнатите от сделката горски земи държавна и частна собственост след датата на тази сделка; 3/. Сумите, които трябва да бъдат възстановени, включват лихви, начислени от датата на предоставянето им на разположение на бенефициерите до действителното им възстановяване; 4/. Лихвеният процент се изчислява с натрупване

в съответствие с глава V от Регламент (ЕО) №794/2004 и с Регламент (ЕО) № 271/2008. 5/. Република България отменя всички неизплатени плащания на помощ, предоставена в контекста на сделките за замяна и посочена в член 1, считано от датата на приемане на настоящото решение; и др. разпоредби, съдържащи се в решението. Решението на ЕК попада изцяло в обхвата на нормата на чл.38, ал.3 от Закона за държавните помощи /ЗДП, ДВ, бр. 85 от 24.10.2017 год. /, в относимата му редакция, към момента на постановяването на оспорения в настоящото съдебно производство /АУПДВ/ № РД-05-19/12.03.2020 год., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България. Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 год., е предпоставка за образуването на административното производство от компетентния в Република България орган, за предприемане на мерките по неговото изпълнение. Съгласно чл.33, във вр. чл.8 и чл.10 от ЗДП, приложим към датата на издаването на оспорения в настоящото производство АУПДВ, специална компетентност по отношение на държавните помощи, в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, на контролиращ орган и администратор на държавна помощ е предоставена на Министъра на земеделието, храните и горите.

Административното производство по издаването на АУПДВ №РД-05-19/12.03.2020 год., по отношение на жалбоподателя, започва с уведомление изх. №70-5673/20.11.2019 год. /лист 31-32 от а.д.3689/2020/, с което на основание чл. 26, ал.1 от АПК, е уведомен, че в Министерство на земеделието, храните и горите, се открива производство по издаването на акт за установяване на публично държавно вземане, с посочено от административния орган правно основание: „на основание чл.38, ал.3 от ЗДП и чл.162, ал.2, т.6 и 9 от ДОПК, като на жалбоподателя е предоставен 14 дневен срок за представяне на доказателства, възражения и обяснения. Уведомлението е получено на 16.12.2019 год. /лист 33 от а.д.3689/2020 /. Жалбоподателят представил Становище, получено от ответника на 30.12.2019г., в което изложил доводите си за липса на основания за издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. (л.29-30 от а.д.3689/2020). Последвало издаване на оспорения в настоящото производство АУПДВ, в който са обсъдени доводите в становището, като са приети за неоснователни.

В издаденият Акт за установяване на публично държавно вземане №РД-05-19/12.03.2020 год., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, по отношение на [фирма], е установено „публично държавно вземане, представляващо несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, подлежаща на възстановяване, в размер на 12 672,97 лв., от които установен размер на задължението: 7 982 лв. и лихва в размер на 4 690,97 лв., издаден на основание чл.10 от ЗДП и чл.38, ал.1, във вр. ал.3 от ЗДП, чл.59, ал.1 и ал.2 от АПК и чл.162, ал.2, т.6 и 9, чл.165 и чл.166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Съобразно Договор за замяна № 217/10.05.2008 год. /лист 35-43 от а.д. 3689/2020г./, вписан в Службата по вписванията в [населено място] като акт №111, т. I, вх. рег. № 937/14.05.2008 год., Държавна агенция по горите, прехвърля на [фирма], правото на собственост върху площ от 546,874 дка, държавен горски фонд, представляващи 19 имоти гори и земи от държавния горски фонд, с данни, конкретно посочени в договора за замяна, в землището на [населено място], както и 3 имоти в землището на [населено място] лакавица в [община], като в замяна [фирма] прехвърля на държавата с 3 имоти, намиращи се в землището на [населено място], 1 имот в

[населено място] лакавица, , както и 4 имота в землището на [населено място], с обща площ от 547,991 дка гори и земи от горския фонд на обща стойност 358 268 лв., а стойността на имотите, собственост на държавата – съобразно т.4 от договора за замяна, е по – ниска с 60 531 лв., но държавата не дължи заплащането на разликата между цената на заменените имоти.

От ответната страна по делото, са представени и приети документи, във връзка с проведена обществена поръчка (л.70-143 от настоящето а.д.), с възложител Изпълнителна агенция по горите, с предмет: „Избор на правоспособен, независим оценител и/или оценителки екип, регистрирани по Закона за независимите оценители, които да извършат оценка на поземлени имоти в горски територии, в съответствие с изискванията на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година, относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA. 26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии“, в т.ч. и сключеният договор №242/07.11.2017 год. /лист 128 – 138/. Към административната преписка са представени и приети 2 бр. Оценителски доклади на [фирма] /лист 56 – 108 от а.д.3689/2020г./, касаещи определяне на пазарната стойност на заменените имоти. В заключение, оценката определя реална пазарна цена на имотите, предоставени по договора за замяна собственост на [фирма] от 154 021 лв., а имотите, държавна собственост, са оценени на 101 472 лв.

От ответната страна е представена „Методика за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ“ (л.109 от а.д. 3689/2020г) , в съдържанието на която са директно включени текстове от мотивите на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година. Заключение на приетата комплексна съдебно-оценителска и икономическа експертиза дава изричен отрицателен отговор единствено на въпроса, дали жалбоподателят е бил получател на държавна помощ в периода 01.01.2008г. – 31.12.2008г.и две години назад, считано от 01.01.2008г. Експертите дават положителен отговор и на въпроса дали в оспорения акт е приложена правилно описаната в съображение 147 на решението на ЕК методика.

Въз основа на установените по-горе факти, приетите доказателства и приложимия закон, съдът прави следните правни изводи:

Неправомерното предоставяне на държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горска земя, държавна собственост срещу горска земя, частна собственост в периода 01.01.2007 г. – 27.01.2009 г. и несъвместимостта ѝ с вътрешния пазар, са установени с влязло в сила на решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година. Както вече бе посочено, Решението на Комисията не съдържа индивидуализация на получателите на помощта и размер на помощта, която подлежи на възстановяване, поради което и на основание чл. 38, ал. 3 от ЗДП те се определят с издаването на акт за установяване на публично

държавно вземане, по реда на АПК, от администратора на помощ. В чл. 38, ал. 6 от ЗДП е предвидено, че в случаите по ал. 3 администраторът на помощ е длъжен да установи лицата, получатели на помощта и размера на получената от всяко лице помощ. По силата на чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест за установяването им е на административния орган – ответник в настоящето производство.

В конкретния случай, съдът намира, че липсват фактически и правни основания за издаване на процесния АУПДВ. Това е така, защото административният орган не е извършил предварителна преценка и обосновал в издадения акт, дали дружеството притежава качеството „бенефициер“. Съгласно съображение (125) от решението на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година въпроса дали потенциалните бенефициери на сделките за замяна са предприятия, по смисъла на чл. 107, §1 от ДФЕС, следва да бъде разгледан предварително. Това е необходимо, тъй като правилата за държавните помощи се прилагат само, когато бенефициерът е предприятие. В съображение (126) е посочено, че Съдът на ЕС определя понятието „предприятие“ за целите на чл. 107, § 1 от Договора, като субект, упражняващ стопанска дейност, независимо от правния му статут и начина му на финансиране. Съгласно Съда на ЕС, всяка дейност, която се състои от предлагане на стоки и услуги на даден пазар, представлява стопанска дейност. Класификацията на даден субект като предприятие по този начин винаги е свързана с определена дейност. В тази връзка в съображение (127) Комисията е отбелязала, че определени бенефициери на оспорваните сделки за замяна не са извършвали стопанска дейност със заменената горска земя през разглеждания период и понастоящем не извършват такава и не могат да се считат за предприятия по смисъла на чл. 107, §1 от Договора. В съображение (128) е посочено изрично, че в останалата си част решението на ЕК се отнася само до тези бенефициери на сделките за замяна, които представляват предприятия, по смисъла на цитираната разпоредба от Договора.

От изложеното следва, че качеството „предприятие“ по смисъла на чл. 107, § 1 от Договора за функционирането на ЕС (ДФЕС) е фактически въпрос, който подлежи на установяване във всеки конкретен случай, при издаването на АУПДВ в хипотезата на чл. 38, ал 3 ЗДП. В оспорения административен акт липсват каквито и да било мотиви, въз основа на които [фирма] е определен като „предприятие“ по смисъла на чл. 107, §1 от ДФЕС, съответно като „бенефициер“ на държавна помощ. Такива не се съдържат и в публикувания от органа списък на бенефициерите на несъвместима с вътрешния пазар помощ по решението на ЕК от

05.09.2014 г.. Вярно е, че в съображение (142) от решението, Комисията изрично е отбелязала, че понятието „предприятие“ в член 107, параграф 1 от Договора е обективно понятие, така както сочи в писмените си бележки и пълномощника на ответника, но настоящия състав споделя разбирането, че въпроса дали предприятията предлагат стоки и услуги на даден пазар и по този начин се конкурират с други предприятия и участват в търговията в рамките на Съюза, трябва да се определи с оглед на дейностите, които действително се извършват или са били извършвани от тези предприятия. В оспорения АУПДВ липсват мотиви за такава преценка от страна на административния орган, поради което адресата на акта не е идентифициран като бенефициер, доколкото единственият релевантен критерий е дали субектът извършва стопанска дейност. Ответникът не е извършил анализ дали дружеството извършва стопанска дейност, ако да – какъв е нейният характер, както и дали имотите, предмет на замяна, са били използван за стопанската дейност на [фирма], както и променяно ли е предназначението им.

По отношение на оценките на имотите, въз основа на които е определена подлежащата на възстановяване помощ съдът, отчита, че независимо че според съображение (175) българските органи вече притежават информацията относно административните цени, използвани в сделките за замяна, както и пазарните цени на всички парцели, засегнати от тези сделки към момента на замените, липсват данни пазарните оценки на заменените имоти да са изчислени именно въз основа на такава информация. В оспорения АУПДВ определената като несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ е изчислена въз основа на двата оценителски доклада. Противно на съображение (176) от Решението на ЕК, в АУПДВ не се съдържат мотиви и не са развити доводи, които да обосноват „основателни опасения“ относно неприложимост на притежаваната вече информация за пазарните стойности на заменените имоти. Налице е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като от АУПДВ не става ясно защо органът не е използвал наличната при него информация за пазарните цени на заменените имоти, а определената за възстановяване сума е формирана въз основа на оценителските доклади на [фирма].

В този смисъл не може да се приеме и че предимството, дадено на жалбоподателя в резултат на замяната, е надвишавало прага de minimis от 200 000 Е.. Съгласно т. 156 от решението на Европейската комисия сделките за замяна, осъществени от Република България по време на разглеждания период, представляват държавна помощ по смисъла на чл.

107, параграф 1 от Договора в случаите, в които другата страна по сделката е предприятие, по смисъла на тази разпоредба, административните цени, използвани за тази сделка, не са отразявали пазарните цени и не са изпълнени условията за помощта *de minimis*, определени в Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията. В случая административният орган не е извършил дължимата преценка дали спорната помощ е *de minimis*. Задължението за извършване на тази проверка е вменено на българските власти, на етапа на възстановяването на помощта, като в този смисъл е решение на Общия съд от 13 май 2020 г., по дело T-716/17. След като не са налице доказателства за извършването на тази проверка от компетентния български административен орган, е налице допуснато нарушение на т. 154 от решението на ЕК, съобразно която компетентният административен орган е следвало да провери, преди издаването на АУПДВ, и обстоятелството дали са изпълнени всички други условия, определени в Регламент (ЕС) №1407/2013 на Комисията от 18.12.2013 г. относно прилагането на чл. 107 и чл. 108 от ДФЕС към помощта *de minimis*.

По отношение на представената от ответника Методика за определяне размера на несъвместимата държавна помощ, съдът вече отбеляза, че същата възпроизвежда текстове от Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година (посочената в съображение (173) от Решението на ЕК формула), поради което не е необходимо извадки от решението на ЕК да бъдат обособявани в отделен документ с конкретно наименование от страна на административния орган и този документ да бъде ценен от съда по начин, различен от оценката на решението на ЕК.

Предвид изложеното съдът намира, че оспорения АУПДВ следва да бъде отменен, като незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а преписката върната на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона – за изпълнение на решението на ЕК с оглед чл. 14, пар. 3 от Регламент (ЕО) № 659/1999, съответно чл. 16, пар. 3 от Регламент 2015/1589 ЕС.

В допълнение, съдът намира за неоснователно направеното възражение за изтекла абсолютна давност, като споделя доводите на пълномощника на ответника в този смисъл. Съдът съобразява даденото разрешение в т. 2 от диспозитива на решение на Съда на ЕС по дело С-627/18, като според член 16 параграф 2 от Регламент 2015/1589, подлежащата на възстановяване помощ включва лихви и принципът на ефективност,

посочен в параграф 3 на същия член, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагането на национален давностен срок към възстановяването на помощ, когато този срок е изтекъл още преди приемането на Решението на Комисията, с което тази помощ се обявява за неправомерна и се разпорежда възстановяването ѝ или когато този давностен срок е изтекъл основно поради закъснението на националните органи при изпълнението на това решение. Даденото тълкуване е приложимо в настоящия случай, тъй като съгласно решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 г. държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горски земи, е приведена в действие от Република България, в нарушение на изискването за предварително уведомяване (нотификация) на Комисията. В този случай съгласно т. 51 от цитираното решение на Съда на ЕС, получателят не може валидно да се позовава на оправдани правни очаквания относно правомерността на разглежданата помощ. В същия смисъл е и решение по дело С-349/17, т. 98. Според Съда на ЕС принципът на правната сигурност, който давностните срокове имат за цел да гарантират, не може да бъде пречка за възстановяване на обявена за несъвместима с вътрешния пазар помощ (дело С-627/18, т.60). В процесния случай Решението на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 г. е издадено в рамките на 10-годишния давностен срок по чл. 15 от приложимия по време Регламент (ЕО) № 659/99, отменен с Регламент № 2015/1589. При тези обстоятелства и предвид цитираната съдебна практика на Съда на ЕС давностният срок, предвиден в националния закон, не следва да се прилага. Макар възстановяването на неправомерна държавната помощ да се извършва съгласно разпоредбите на националното право, чл. 108, пар. 3 ДФЕС изисква националните разпоредби да гарантират възстановяването ѝ в пълен размер, вкл. лихви за целия период на ползването ѝ (виж решение на СЕС от 5 март 2019 г. по дело С-349/17, т. 139, т. 140, т. 141, както и съображение 168 от решението на ЕК).

При този изход на спора на жалбоподателя се следват съевременно претендираните разноси за държавна такса и възнаграждение на вещи лице, които възлизат общо на 650 лв. По делото е надвнесен депозит на вещи лица в размер на 400 лв., който може да бъде върнат на жалбоподателя след изрична негова молба.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], Акт за установяване на

публично държавно вземане №РД-05-19/12.03.2020 год., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, за предприемането на действия по изпълнение на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 год., относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA. 26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, по отношение на [фирма], при съобразяване на указанията по приложението на закона, дадени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК], сумата от 650 лв., представляваща направените в производството разноси.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: